

ПОМЕР ЛЕГЕНДАРНИЙ ПРОПОВІДНИК БІЛЛІ ГРЕМ: ТОП-ФАКТИ ПРО «ПАСТОРА АМЕРИКИ»

21 лютого у США у віці 99 років помер один із найвпливовіших проповідників ХХ століття Біллі Грем.

Він помер у своєму будинку в Монреалі, штат Північна Кароліна. Пропонуємо вашій увазі добірку фактів про відомого американського релігійного і громадського діяча.

Біллі Грем прийняв християнство у віці 16 років після серії проповідей євангеліста Мордехая Хема. Через кілька років він став пастором баптистської церкви. У 1950 році заснував Євангельську асоціацію Біллі Грема. Був членом найбільшого баптистського об'єднання у світі – Південної баптистської конвенції.

За 60-річну кар'єру Грем, за попередніми оцінками, особисто вголосив проповіді для 215 млн. осіб. Понад три мільйони осіб внаслідок цього покаялися у гріхах і пов'язали

своє життя з християнством.

Для донесення Слова Божого Біллі Грем використовував весь арсенал доступних засобів – від телеграм і телефонів до супутникового телебачення та Інтернету. Усе – щоб «повернути грішні душі до Христа». Його проповіді транслювалися в 185 зі 195 країн світу.

За свою кар'єру він особисто проповідував у більш ніж 80 країнах, часто затримуючись в чужих містах і країнах на кілька тижнів і місяців (у Лос-Анджелесі в 1949 році Біллі Грем протягом двох місяців проповідував у гігантському наметі). Він навіть пропустив народження своєї першої дочки, тому що перебував у черговому відрядженні. Як проповідник Біллі Грем неодноразово в 1982 – 1992 роках відвідував СРСР і країни СНД.

Його «останній хрестовий похід» відбувся в червні 2005 року в Квінсі, Нью-Йорк. Загалом його проповіді почули там 230 тисяч осіб.

Незважаючи на те, що Біллі Грем був одним з найпопулярніших телеєвангелістів, він не був причетний до жодного великого скандалу. Його чиста репутація дозволила

йому протягом багатьох років бути духовним радником президентів США, у тому числі Ліндона Джонсона, Джорджа Буша і Білла Клінтона.

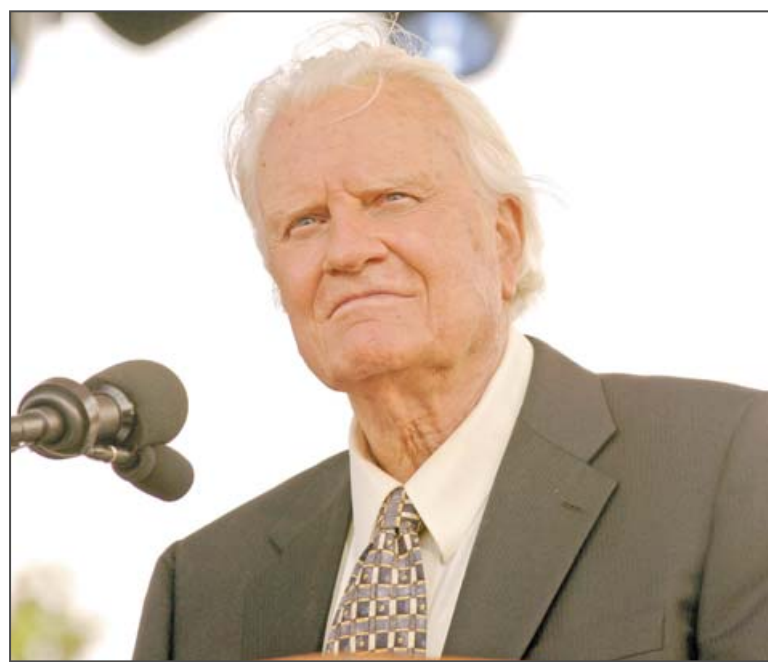
Американці вважають Грема одним із найбільш шанованих моральних авторитетів. У 2013 році він посів четверте місце серед найбільш шанованих чоловіків Америки – поряд з колишнім президентом Біллом Клінтоном. І був у 57-й раз представлений в першій десятці рейтингу.

За визначний вплив на релігійне життя його називали «пастором Америки» і «протестантським папою».

Довгі роки він справляв помітний вплив на світову політику, підтримуючи ініціативи щодо ядерного роззброєння, утвердження духовних свобод і доброго морального вигляду сучасного суспільства.

Його особисті зусилля та робота заснованої ним Асоціації відчутно сприяли демонтажу тоталітаризму з його агресивною бездуховністю та утвердженню і на нашій землі релігійної свободи і активної соціальної позиції релігійних організацій.

Для Біллі Грема не було кордонів, міжконфесійних та расових відмінностей. До його думки прислухалися

не лише мільйони віруючих у різних країнах, але і світові лідери. В Україні його також добре знали і дуже любили.

Колись Біллі Грем сказав: «Одного

дня ви прочитаєте чи почуєте, що Біллі Грем помер. Не вірте цим словам. Я буду більше живий, ніж зараз. Я просто зміну свою адресу. Я відйду в присутність Божу».

«Рух Реформації продовжується»

В Києві 23 лютого 2018 року відбувся стратегічний Форум «Рух Реформації продовжується». Захід об'єднав близько тисячі учасників зі всієї України.

На початку форуму координатор Руху Реформації Павло Унгуран закликав усіх учасників активно співпрацювати над духовною реформацією: «Україна опинилася на зламі геополітичних процесів і, з одного боку, переживає військове вторгнення агресора, а з другого під прицілом опинилися наші моральні та сімейні цінності. Окрім цього, через брак ефективних реформ народ втрачає надію на краще майбутнє, як наслідок – стрімке зростання міграції, апатія, депресія. Однак ми здатні змінити цю ситуацію за прикладом змін у європейських країнах – через духовну реформацію. Ми маємо визнати та проголосити: роль Церкви в країні ключова. Саме тому Україні потрібен Рух Реформації. Саме тому Церква має змінювати себе, аби реформувати Україну».

З вітальним словом на головній сцені виступили представники органів влади. Радник Президента України Юрій Богущкий, зокрема,

підкреслив: «2017 рік показав, яка велика та потужна протестантська громада в Україні, наскільки вона велична та щира, як вона зростає

в любові до Бога й до нашої рідної країни». Заступник Міністра молоді та спорту Олександр Ярема наголосив: «Для мене особисто

дуже важливо, щоб молоді християни ставали активними учасниками тих змін, які відбуваються в Україні», підкресливши важливість співпраці держави з Церквою.

Про необхідність об'єднаної роботи держави і Церкви говорив директор Департаменту у справах релігій та національностей Міністерства культури України Андрій Юраш: «Реформація має продовжуватися в сенсі того, що ми всі усвідомлюємо: держава, яку ми маємо, – це ми з вами, це об'єднане українське суспільство. Тому якщо не буде спільної роботи, спільної взаємодії, якщо не буде взаємодоповнення і розуміння єдності, ми не досягнемо того, чого всі так прагнемо».

Учасники форуму активно працювали по десяти напрямах служіння, формували робочі команди й визначали стратегію проведення заходів у 2018 році в рамках відзначення 1030-річчя хрещення Київської Русі-України.

Підсумовуючи форум, Павло Унгуран зазначив: «Реформація продовжується! Ми глибоко переконані в тому, що відродження країни у всіх сферах можливе через духовну реформацію кожного з нас, через постійне оновлення відносин з Богом! Тож вперед до змін! Усі разом!».

Прес-служба ПАВЛА УНГУРАНА.

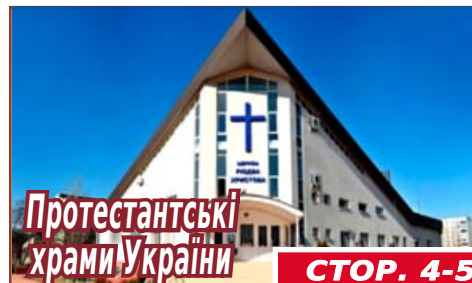
ОПУБЛІКОВАНО СПИСОК 50 ВОРОЖИХ
ДЛЯ ХРИСТІАН ДЕРЖАВ СВІТУ

СТОР. 2

ЖИТТЯ,
ВІДДАНЕ БОГУ

СТОР. 3

Протестантські
храми України

СТОР. 4-5

Бути готовим до
приходу Господа

СТОР. 7

«Єдність християн починається біля підніжжя Голгофського хреста».

ВЕЛИКЕ НАДБАННЯ

«Яка користь людині, коли придбає весь світ, а себе самого погубить або занапастить? Який викуп дасть людина за душу свою? (Лк. 9:25). Істина полягає в тому, що чистота душі цінніша за все, адже від осуду за гріхи неможливо відкупитися.

У християнстві здавна пропагувалися розсудливість, поміркованість та стриманість в усьому – такий спосіб життя робить людину незалежною від ситуацій, обставин та стихій цього світу. Прив'язаність до матеріальних цінностей робить людину егоїстичною, жорстокою та ненависною, адже «корінь усього лихого – грошолоубство» (1 Тим. 6:10). Зрозуміло, кожен хотів би успадкувати вічне життя в Царстві Небесному, проте туди «важко тим, що мають багатство, увійти» (Мр. 10:23).

Ця істина збентежила учнів Ісуса Христа, і Він пояснив, що «тяжко тим, хто надію кладе на багатство, увійти в Царство Боже» (Мр. 10:24). Дійсно, це велика рідкість – багата людина, яка не покладає надію на свої статки. Адже матеріальне становище дає можливість владного впливу, відкриває багато можливостей та перспектив, тому заможному непросто

стриматися від спокуси вирішувати життєві питання за допомогою свого гаманця.

Бог вказує на вищі цінності: «Блаженна людина, що мудрість знайшла, і людина, що розум одержала, бо ліпше надбання її від надбання срібла, і від щирого золота ліпший прибуток її, дорожча за перли вона» (Пр. 3:13-14).

Біблійний герой Йов був одним із небагатьох, хто міг дати належну оцінку правдивим цінностям, зокрема про мудрість він сказав так: «Щирого золота дати за неї не можна, і не важиться срібло ціною за неї. Не важать за неї офірського золота, ні дорогого оніксу й сафіру. Золото й скло не рівняються в вартості їй, і її не змінити на посуд із щирого золота. Коралі й кристаль і не згадуються, а набуток премудрості – ліпший за перли. Не рівняється їй ефіопський топаз, і не важиться золото шире за неї» (Йов. 28:15).

Упродовж життя кожен із нас щось набуває і щось втрачає. Інколи втрати неминучі на шляху до здобуття чогось важливого та цінного, вони є ціною за щось більше, краще. Апостол Яків писав: «Майте, брати мої, повну радість, коли владаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення ваша віри дає терпеливість» (Як. 1:2).

Апостол Павло у своєму житті досягнув багато чого. Він був юдеямином, обрізаний

восьмого дня, здобув освіту в одного з найвідоміших релігійних вчителів Єрусалима – Гамаліїла, був ревнителем за законом, фарисей та син фарисея, посідав одне з провідних становищ в тогочасному суспільстві. Проте після зустрічі з Богом у нього відбулася переоцінка цінностей, про що він сказав: «Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа» (Фил. 3:8).

У цьому ж самому посланні апостол зазначав: «Бо для мене життя – то Христос, а смерть – то надбання» (Фил. 1:21). Для переважної більшості людей смерть – найбільша втрата. І тільки людина із живою та непохитною вірою в Бога, котра впевнена у своїх надбаннях, які вимірюються не розміром банківських заощаджень, а рівнем жертвності і посвячення Богові та служіння людям, може заявити так, як апостол Павло.

Іноді люди набувають вигляду побожності, бо «думають, ніби благочестя – то зиск» (1 Тим. 6:5), проте Слово Боже говорить: «Великий же зиск – то благочестя із задоволенням. Бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести» (1 Тим. 6:6-7).

Віру в Бога не слід розцінювати як засіб досягнення чогось, адже вона сама по собі – уже

найбільше надбання. Люди ставали послідовниками та учнями Ісуса Христа не через вигоду, не з розрахунку, а завдяки вірі в Нього як Божого Сина і керуючись бажанням просто бути з Ним, навчатися від Нього та служити Отцеві Небесному. На етапі активної співпраці з Ісусом Христом Петро від імені усіх учнів одного разу сказав: «Ось ми залишили все та й пішли слідом за Тобою, що ж буде нам?» (Мт. 19:27). На що Ісус відповів: «Коли при відновленні світу Син Людський засяде на престолі слави Своєї, тоді сядете й ви, що за Мною пішли, на дванадцять престолів... І кожен, хто за Ймення Моє кине дім, чи братів, чи сестер, або батька, чи матір, чи діти, чи землі, – той багатократно одержить і успадкує вічне життя» (Мт. 19:28-29).

Одного разу Бог втратив те, у що вклав частину Свого серця, – людину, створену за Його образом та подобою. І заради того, щоб повернути її, Він вдався до надзвичайного – віддав Сина Свого в жертву, і Син Церкву «придав Своєю кров'ю» (Дії 20:28).

Бог заплатив ціну за кожного із нас, проте ця ціна стає активною через нашу віру у жертву Христа – віру, яка повинна знайти відображення у способі нашого життя.

Ігор КРОЩУК.

Лідери Церков і послы G7 обговорили участь Церков у процесі реформ в Україні

Повноважні послы країн «Великої сімки» (G7) зустрілися з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій з метою налагодження взаємодії та постійного діалогу.

Серед високоповажних очільників іноземних дипломатичних місій були присутні посол Канади Роман Ващук, посол Японії Сумі Шігекі, посол Великобританії Джудіт Гоф, посол США Марі Йованович, посол Європейського Союзу Хюг Мінгареллі, посол Німеччини Ернст Райхель, посол Італії Давіде Ла Чечіліа та заступник глави дипломатичної місії Франції Крістоф Ле Ріголер.

Українські релігійні діячі у своїх виступах підкреслили важливість участі об'єднаної релігійної спільноти України як частини структурованого громадянського суспільства у процесі реформ в Україні.

«Церква має більше бачення, ніж політики, бо не обмежена думкою про вибори, а дбає про добробут людей. Роль Церкви у суспільстві можна порівняти з турботливою матір'ю, яка вмовляє дитину, котру болять зуби, все ж таки піти до лікаря. Це суспільна відповідальність Церков – сприяти життєво необхідним змінам в Україні», – наголосив Глава УГКЦ патріарх Святослав (Шевчук).

Головний рабин м. Києва та України Яків Дов Блаих відзначив, що Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій служить об'єднавчим фактором в українському суспільстві. Він підкреслив, що, згідно зі священними писаннями різних конфесій, Бог найбільше ненавидить корупцію, особливо в судочинстві.

«Створення антикорупційного суду не повинно зупиняти процес очищення всього суддівського корпусу. Так, можна створити антикорупційний суд, приміром – на п'ятирічний термін, але це не повинно означати, що всі інші суди можуть залишатися

корумпованими», – зауважив ребе.

Водночас старший єпископ Української Церкви Християн Віри Євангельської Михайло Паночко зауважив, що «з корупцією не може боротися корумпована влада». На його переконання, добрі зміни можуть принести лише духовні та моральні люди.

«Церква насамперед має готувати у своїх громадах чесних і моральних людей – у такий спосіб ми можемо найкраще впливати на зміни в Україні», – наголосив єпископ.

Цю позицію підтримав і голова Духовного управління мусульман України шейх Ахмед Тамім, який згадав про негативні наслідки радянської освіти та підтримав необхідність просвітницької діяльності Церков.

У свою чергу іноземні дипломати акцентували увагу на пріоритетних напрямках роботи G7 групи з підтримки України. Серед них: верховенство права та боротьба з корупцією, економічне зростання, ефективне управління, розвиток людського капіталу, безпека та оборона.

«Україна зробить інвестицію у своє майбутнє, якщо вживатиме зусилля для проведення реформ. І боротьба з корупцією лежить у серцевині цих змін», – сказав посол Німеччини Ернст Райхель.

Повноважні послы країн «Великої сімки» відзначили важливу роль Церков і релігійних організацій у становленні громадянського суспільства в Україні, утвердженні правди і справедливості, несприйнятті корупції та беззаконня, формуванні ефективних і підзвітних громадськості владних інституцій.

Сторони домовилися продовжувати започаткований діалог і взаємодіяти в різних актуальних аспектах суспільно-політичного життя України та глобального світу з метою утвердження гідності кожної людини, її прав і свобод, подальшого поступу українського суспільства на шляху демократичних змін та реформ.

РІСУ.

ОПУБЛІКОВАНО СПИСОК 50 ВОРОЖИХ ДЛЯ ХРИСТІЯН ДЕРЖАВ СВІТУ

Міжнародна правозахисна організація Open Doors («Відчинені двері») опублікувала список World Watch List, що містить перелік країн, де найчастіше порушують права християн через їх віросповідання. Більшість країн, що очолюють список, – це країни на Близькому Сході або в Північній Африці. До першого десятка входять КНДР, Афганістан, Сомалі, Судан, Пакистан, Еритрея, Лівія, Ірак, Ємен та Іран.

Open Doors складає свій список ось уже 26 років. Протягом цього періоду відбулося мало змін. До числа лідерів рейтингу входять КНДР, Саудівська Аравія, Сомалі. 2017 року до списку увійшла лише одна нова держава – Азербайджан (45-те місце).

При складанні рейтингу експерти враховували ступінь тиску на християн з боку держави в п'яти сферах – у церковному житті, у суспільному житті в загальнонаціональному масштабі, у житті місцевого співтовариства чи громади, у сімейному житті і в приватному житті. Згідно з доповіддю, серйозним переслідуванням за віру сьогодні піддаються 215 мільйонів християн по всьому світу (торік цей показник становив приблизно 100 мільйонів чоловік). За минулий рік 3066 християн були вбиті, 1252 – викрадені, 1020 піддавалися з'валуванню або сексуальним домаганням. 793 християнські церкви зазнали нападів. Лідером за кількістю вбивств християн стала Нігерія:

тут ісламісти вбили понад дві тисячі чоловік.

Лідери рейтингу і основні тенденції

16-й рік поспіль починаючи з 2002 року Північна Корея залишається найбільш ворожою щодо християн країною. Про це йдеться в щорічній доповіді міжнародної правозахисної організації Open Doors.

«Північна Корея залишається найнебезпечнішим місцем у світі для сповідання християнства. Віруючі змушені виконувати релігійні обряди і практики таємно; якщо про це дізнається влада, вони потраплять у трудові табори», – говориться в доповіді.

За оцінками аналітиків, у цих таборах міститься близько 70 тисяч віруючих при загальній кількості християн в країні 300 тисяч. Багато таємних християн в Північній Кореї змушені ховатися від влади. Останнім часом вони осідають поблизу кордону з Китаєм, однак влада регулярно проводить рейди і затримує «злочинців».

Констатуючи, що авторитарний режим Кім Чен Іна продовжує політику репресій за релігійні переконання, аналітики Open Doors водночас підкреслюють, що в усьому регіоні Південно-Східної Азії прослідковується тенденція зростання антихристиянських настроїв.

Аналогічні процеси відбуваються в Єгипті. За останні кілька років Єгипет пересунувся в списку на кілька позицій вгору, оскільки після «Арабської весни» 2011 року, а також на фоні наступної внутрішньої кризи в країні різко зріс рівень насильства щодо християн. Нині Єгипет посідає 17-й рядок в рейтингу.

Представники Open Doors відмічають, що рівень ненависті за релігійною ознакою зріс також в Туреччині, яка зайняла 31-ше місце в списку. На думку аналітиків правозахисної організації, як в Єгипті, так і в Туреччині джерелом і основною рушійною силою антихристиянських настроїв є ісламські терористи, вигнані з Іраку і Сирії.

В Еритреї, що посіла шосте місце в рейтингу, гоніння на християн – частина державної політики. «Християни тут вважаються агентами Заходу і загрозою для держави і уряду. Торік 375 християн були заарештовані і кинуті у в'язниці, а 385 зазнали фізичного або психічного насильства».

Один із найголовніших висновків аналітики Open Doors – у восьми з десяти країн-лідерів списку основною силою, що розпалює переслідування християн, виступає ісламський фундаменталізм.

Знепокоєння міжнародних спостерігачів викликають також ситуації в Казахстані, Узбекистані, Таджикистані, а також в Азербайджані – ці країни уперше ввійшли до списку. Як підкреслюють упорядники доповіді, християни піддаються тут тиску як з боку влади, яка підтримує ісламський націоналізм, так і з боку суспільства, в якому переважають такі ж настрої.

Життя, віддане Богу

У червні 1960 року в Нью-Йорку зі трапу трансатлантичного реактивного лайнера зійшла 73-літня жінка. Вона була дуже вбого одягнута і виглядала, як проста селянка. Тремтячи від страху, вона почала спускатися вниз, де її чекав син, котрого вона не бачила 25 років! Міцно обнявши його, жінка крізь сльози сказала: «Дякуй Богові, синку. Він зберіг моє життя, і перед смертю я зможу побачити ще раз своїх дітей. Я така рада, така рада!».

Ім'я тієї жінки – Катерина Воронаєва...

Дорогою з Нью-Йорка в Індіанополіс вона все повторювала: «Тримай мою руку, синку, я хочу переконатися, що ти тут. Я так боюся прокинутися і виявити, що все це сон...»

Кілька місяців до цього Павло Воронаєв, син знаменитого проповідника Івана Воронаєва, отримав листа від своєї мами, яка перебувала в Радянському Союзі в ув'язненні.

Але почнімо з початку. 1920 року пастор церкви в Нью-Йорку Іван Воронаєв прислухався до голосу Духа Святого і покинув Америку, щоб попливти до СРСР для проповіді Євангелія. У серпні 1921 року Іван разом з дружиною Катериною і п'ятьма дітьми нарешті висадився в Одесі. І почав проповідувати повне Євангеліє.

Так через короткий час організувалася перша п'ятидесятницька церква в СРСР. Спочатку радянський уряд заплізував очі на їх релігійну діяльність, оскільки був зайнятий своїми внутрішніми проблемами. Користуючись відносною свободою, сім'я Воронаєвих відкрила

багато п'ятидесятницьких церков по всій Україні. Але в 1929 році ситуація докорінно змінилася. Почалися масові переслідування віруючих, особливо п'ятидесятників.

7 січня 1930 року Івана Воронаєва заарештували і відправили до в'язниці у Харкові, пришивши діло американського шпигуна. Вирок трійки – вісім років примусової праці в одному з найжорстокіших таборів Союзу. Він пройшов через пекло у холодному Сибіру. Валив дерева, будував дороги, копав канали, працював у вугільних і мідних шахтах, виконував інші примусові роботи лише за те, що був пастором. Але це ще не все. Комуністи вирішили згубити і його сім'ю.

На світанку 10 березня 1933 року була заарештована дружина Івана Катерина Воронаєва. Хворою прямо з ліжка її забрали від двох неповнолітніх дітей (5 і 10 років). Звинувативши в антирадянській діяльності, її кинули в Одеську тюрму. Після знущань і приниження її перевезли

за кілька тисяч кілометрів у табір для засуджених... Там вона працювала прибиральницею, мила підлоги, у крижаній воді прала одяг для охоронців, виносила сміття. Загалом Катерина Воронаєва провела 25 років в тюрмах і на заслання, відірвана від своїх дітей, котрим якимось дивом вдалося втекти в Америку.

Опинившись в Америці, діти не мали жодної змоги контактувати з батьками. Вони навіть не знали, живі ті чи ні. І ось лист від мами став несподіванкою, яка дарувала надію.

У листі було всього п'ять рядків. Катерина Воронаєва писала: «Я ваша мама, мені зараз 73 роки, і мене недавно звільнили з ув'язнення... Мені вже небагато часу залишилося на цій землі... І моє єдине прохання до Бога – щоб Він дозволив мені перед смертю побачити своїх дітей!».

Син Катерини Павло Воронаєв не міг повірити прочитаному. Адже він думав, що його мати давно загинула

в радянських таборах, від неї не було ніякої звістки понад 25 років! Ось що він пише з цього приводу: «Перечитуючи її лист, я плакав і молився. Як старший син, я відчував, що зобов'язаний щось зробити, але як я міг їй допомогти? Через кілька тижнів я прочитав у газеті, що перший секретар ЦК КПРС Микита Хрущов зібрався відвідати Америку як гість уряду Сполучених Штатів. І я вирішив поїхати у Вашингтон і спробувати зустрітися з ним особисто, щоб попросити за свою маму.

У день приїзду Хрущова я прибув у Вашингтон і направився в радянське посольство. Побачивши відхилені двері, я прослизнув всередину. І сталося чудо. Охорона мене не зупинила, і я прямим ходом пройшов до великої кімнати, як виявилось – приймальні радянського посольства. Там було багато людей вищого рангу, але я зразу впізнав серед них коротку, приземисту фігуру Микити Хрущова. Без вагання я підійшов до нього і в присутності всіх звернувся до нього російською мовою, попросивши дати дозвіл на виїзд моєї мами. Хрущов слухав мене хвилину-дві, а потім мовчки відвернувся. Після цього на мене зразу накинулася охорона, мене витягли на вулицю і викинули на тротуар...

Отямившись, я побачив, що мене оточують десятки радіо- і телереporterів. Їм було дуже цікаво дізнатися, що ж там сталося. Я коротко розповів історію моєї мами.

Засоби масової інформації

вирішили, що ця людська історія заслуговує на увагу, тому її почали висвітлювати в газетах, по радіо і телебаченні. Багато місцевих пасторів письмово звернулися до членів конгресу, сенату, віце-президента Ніксона і навіть президента Ейзенхауера. Через якийсь час Ейзенхауер особисто попросив Хрущова за Катерину Воронаєву, і їй дали дозвіл на виїзд.

Після приїзду в Америку мамі було дуже важко адаптуватися. Дуже часто вона з криками зривалася вночі і дуже раділа, що це був лише сон. Коли ми просили маму розповісти про життя в ув'язненні, вона заливалася сльозами, виходила з кімнати, плакала і молилася.

Пізньою весною 1965 року вона якось сказала мені: «Павле, я втомилася, я готова йти додому...» І через кілька місяців, 14 липня 1965 року, її серце перестало битися, її душа покинула змучене, вистраждане тіло».

Катерина Воронаєва пішла до Ісуса, Котрому так вірно служила разом зі своїм чоловіком і заради Котрого залишила розкішне життя в Америці, перетерпіла знущання і 25-річну каторгу, не бачивши своїх дітей. Бог покликав її, щоб дати найвищу нагороду, яку одержують лише мученики за Христа.

На її могилі проста кам'яна плита. Там написані її ім'я і слова: «Улюбленій матері». Мало пам'ятників на могилах праведників. Але вони одержать неземну нагороду на небесах.

P. C.

Дерек Принс

ДВЕРІ, ЯКІ МОЖЕШ ВІДЧИНИТИ ТІЛЬКИ ТИ

Господь Ісус стоїть біля дверей церкви і стукає, бажаючи увійти. Вирішальним і визначальним рішенням, яке змінить наші відносини з Богом, є вміння чути Його голос. Ісус говорить, що залишатиметься зовні до тих пір, поки ми, нарешті, не почуємо Його голос і не впустимо Його. І тоді Він увійде. Багато християн зайняті християнською, релігійною діяльністю настільки, що розучилися або так і не навчилися слухати Його голос.

Але як ми можемо почути Ісуса? Сила, яка стоїть за християнським життям, завжди одна і та ж – це Святий Дух, але ця сила може проявлятися по-різному. Розрізняють чотири способи, якими Дух Святий доносить до нас голос Ісуса. Найперший – це Писання. Ми повинні читати Біблію, пам'ятаючи при цьому, що без Святого Духа Біблія буде всього лише неживою книгою.

Бог промовляє до нас також через життя інших людей, які вже пізнали Його. Ми бачимо в цих людях щось особливе, і через це Бог привертає нас до Себе.

Ще Бог говорить до нас через кризи, хвороби, через якісь травматичні переживання. Коли ми раптом усвідомлюємо свою вразливість, ми водночас усвідомлюємо велич Бога.

І так само Бог може говорити до нас через велич творіння. Казав Давид: «Небо звіщає про Божу славу».

У відповідь на Його голос

Що ж ми маємо робити, почувши голос Ісуса? Повернімося до нашого ключового тексту з Книги Об'явлення: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечоряти з ним, а він зо Мною» (Об. 3:20).

Коли ми почули Його голос, ми маємо відчинити двері. Бо інакше Ісус не зможе увійти. Він приходить лише туди, куди Його кличуть.

Що означає – відчинити двері перед Ісусом? Основне слово, яке ми могли би застосувати тут, – це «прийняти рішення». І рішення ми повинні прийняти особисто.

Це слово можна замінити синонімами, наприклад, словом «покоритися».

Відчинити двері перед Ісусом – означає покоритися Йому, запропонувати Йому панувати над своїм життям.

І ще одне слово, яке можна вжити тут, – це «посвячення». Посвятити – означає комусь щось передати. Коли ви робите грошовий вклад в банк, ви посвячуєте свої гроші банкові.

Апостол Іван говорив про різні реакції на прихід у світ Ісуса Христа: «І світ через Нього повстав, але світ не пізнав Його... Свої відцурались Його». Вони не захотіли відчинити двері. Не всі відкинули Ісуса. Однак деякі просто не захотіли Його пустити.

А далі читаємо: «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дитими Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його, що не з крови, ані з похадливості тіла, ані з похадливості мужа, але народились від Бога» (Ів. 1:11-13).

Зауважте: ми повинні прийняти Ісуса через віру в Ймення Його. Коли ми приймаємо Ісуса, ми одержуємо право і владу бути дітьми Божими. І тоді ми народжуємося від Бога через Святого Духа. Того Святого Духа, Котрий доніс до нас голос Божий і відкриває наші серця, щоб ми відродилися, народилися згори.

Так Ісус входить у наше життя.

Отже, перед нами тільки два вибори. Третнього не існує. Перший вибір: не прийняти Ісуса, не пустити Його, не відчинити двері. При цьому можна залишатися релігійною, респектабельною людиною. Не обов'язково ставати злодієм, бандитом. Достатньо просто не відчинити двері перед Ісусом.

Інше рішення – відчинити двері і пустити Ісуса. І коли ми зробимо це, ми народимося згори, у нас почнеться нове життя. Життя, що походить не від нас, не від наших батьків, не від

якогось іншого природного джерела, а від Самого Бога через Духа Святого. Ось що означає народитися згори.

Як відчинити двері для Ісуса? Це дуже просто. Прийняти рішення покоритися Ісусові і помолитися. Можна, скажімо, промовити такі слова: «Господи, Ти потрібний мені, я прошу, щоб Ти прийшов в моє життя. Я віддаю контроль над своїм життям у Твої руки. Дай мені нове життя, яке походить від Бога і яке можеш дати тільки Ти».

Це так просто, що декому складно цю простоту прийняти. Але в цьому рішенні захована глибина. Бо це єдине здатне змінити ваше життя, ваше майбутнє, це визначить вашу долю в реальності і у вічності.

Ви скажете: а що буде далі? А ось що: Ісус увійде. Він пообіцяв це, і Він завжди дотримується Своїх обіцянок. Він увійде у ваше життя!

Просто повірте в це. Він сказав, що прийде, отже, Він прийде. Тому почніть дякувати Йому. Вдячність – це найпростіший вираз віри. Скажіть: «Дякую Тобі, Господи! Я вірю, що прийняв від Тебе нове життя і що Ти прийняв мене. Моє життя тепер у Твоїх руках!».

Останнє, що потрібно зробити, – це визнати свою віру в Ісуса перед людьми. Це не означає, що ви зобов'язані вийти на вулицю і проповідувати. Але ви можете спокійно і впевнено сказати тим, хто поруч: «Я віддав своє життя Ісусу. Він – мій Спаситель».

Можливо, вам буде дещо не по собі спочатку, але може вас підбадьорити: реакція людей вас здивує. Багато людей шукають відповіді на питання про спасіння, але не знають, де їх шукати. І у вас є добра новина для цих людей.

І для цього не потрібно бути супер-релігійною людиною чи проповідником з великою чорною Біблією. Просто скажіть людям, що ви прийняли Ісуса, віддали Йому своє життя і відтепер Він – ваш Спаситель. Це все, що потрібно зробити.

(Продовження. Поч. у №1-2 (228-229) за січень-лютий 2018 р.).

В Індії заарештовані християни привели інших в'язнів до Бога

Шестеро християн в індійському штаті Джаркханд, яких протягом місяця утримували в тюрмі через те, що вони йшли помолитися за хвору індуську жінку, привели інших в'язнів до Христа, ділячись Євангелієм.

Місцеві джерела повідомили виданню Morning Star News, що 16 вересня минулого року в селі Госра поліція заарештувала шістьох християн після того, як місцеві екстремісти напали на них, коли вони йшли в дім місцевого індуса, щоб помолитися за зцілення його хворої дружини.

Замість того, щоб заарештувати жителів, які напали на християн, влада звинуватила християн в образі індізму і «заохоченні ворожнечі між кастами». Такі звинувачення караються позбавленням свободи до трьох років. Окрім того, поліцейські ще й побили двох християн – 25-літнього Саджана Маджі і 20-літнього Календера Маджі.

35-річний Дасрат Каркетта розповів Morning Star News: «Вони не дали нам можливості нічого сказати. Якби вони запитали нас,

ми би пояснили, що відбувається. Але замість цього вони побили двох із нас».

Ув'язнені провели місяць в тюрмі, перш ніж їх випустили під заставу. Увесь цей час християни читали Біблію, молилися, поклонялися Богові і проповідували іншим ув'язненим. «Багато людей навернулися до Христа. Ми відчували, що Господь діє через нас, і були щасливими», – сказав Каркетта.

Згадуючи день свого арешту, Каркетта розповів, що Біхру Майджі попросив його та інших християн прийти до нього додому і помолитися за його дружину, тому що раніше він чув свідчення Каркетти про те, як він переміг рак і прийшов до Христа.

Хоч Майджі – індус, він регулярно запрошував християн молитися за його дружину. Та місцевому натовпу це не подобалося. «Вони оточили нас і почали бити моїх братів-християн і мене, – сказала християнка Бальмуні Кумарі. – Хоч ми казали, що лише хочемо помолитися за хвору жінку».

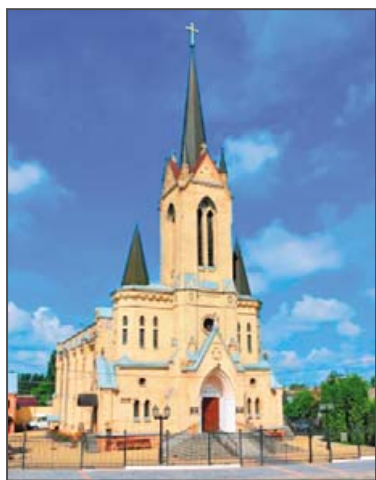
Шістеро християн, ув'язнених в селі Госра, не єдині у своїх переслідуваннях. Індія посідає 15-те місце у світі за рівнем переслідування християн, відповідно до списку організації Open Doors за 2017 рік.

Протестантські храми України: архітектурні

У березні 2017 року в Україні нараховувалось понад 7000 храмів і молитовних домів різних протестантських та євангельських конфесій. Ці споруди наділені своїми неповторними особливостями. Історія деяких з них налічує кілька століть. Храми пережили війну, стихійні лиха, пожежі і залишилися не тільки архітектурними визначними пам'ятками, а й діючими домами молитви.

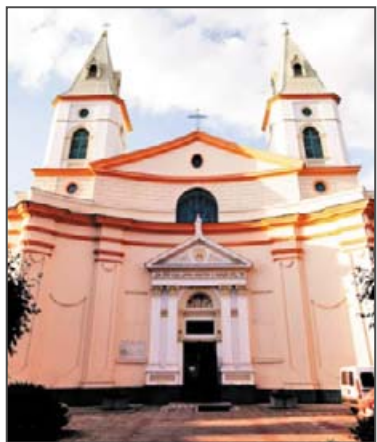
«Дім Євангелія» релігійної громади євангельських християн-баптистів у Луцьку часто називають ще Лютеранською кірхою. Адже його

будували протягом 1906-1907 років зусиллями лютеранської громади Луцька й околиць. У радянські часи споруда використовувалася як приміщення для державного архіву.

Центральний шпиль був зруйнований під час бурі в 1960 році, покрівля і внутрішній інтер'єр – у результаті пожежі в 1972 році. 1991 року влада передала споруду громаді євангельських християн-баптистів для реставрації автентичного зовнішнього вигляду. 12 червня 1994 року храм було освячено як молитовний дім для проведення богослужінь громади ЄХБ Луцька. Сьогодні тут збирається найбільша баптистська громада області, яка нараховує понад 900 членів. Разом з тим і лютерани мають можливість збиратися в храмі для своїх богослужінь.

У Львові функціонує храм євангельських християн-баптистів, що був збудований в 1678 році як костел

Святої Урсули Ордена домініканців. 1929 року на споруді була поміщена табличка на пам'ять про 400-ліття протестантського руху і про організацію євангельської лютеранської громади у Львові в 1778 році. На початку 90-х років дім передали християнам-баптистам. А в 1997 році його капітально відреставрували.

У Слов'янську Донецької області усім відома церква «Добра Новина» Союзу Церков Божих України. Будівництво храму тривало у 1995-2002 рр. У травні 2014-го споруду церкви захопили проросійські бойовики і до липня використовували як склад боєприпасів і базу бойовиків. Після звільнення молитовний дім став ще й координаційним центром роботи з переселенцями. За цей час кілька сотень чоловік одержали тут тимчасовий притулок, тисячі людей

забезпечені предметами першої необхідності і, звичайно, морально-духовною підтримкою.

У Софіївській Борщагівці Київської області зведений найбільший п'ятидесятницький молитовний дім в області – церква «Благодать». Побудований він у 2012-2015 рр. на кошти віруючого бізнесмена, котрий

займається будівництвом житлових кварталів.

Храм Різдва Христового у Новій Каховці Херсонської області належить громаді християн повного Євангелія. Будівництво тривало з 1998 до 2004 року. Відразу після зведення молитовний дім увійшов в десятку найкращих споруд України на конкурсі архітектури «Творення». Організа-

рами конкурсу були Державний комітет будівництва й архітектури, Українська академія архітектури, Національний союз архітекторів України.

У Києві на Подолі розміщена церква адвентистів сьомого дня. Храм був побудований за три роки: у 2005-2008 рр. Стиль архітектури неоготичний, а площа сягає 700 квадратних метрів. Богослужіння одразу

трансляються в прямий ефір на телеканалі «Надія».

У мальовничому селі Човниця Волинської області базується церква християн віри євангельської – п'ятидесятників. Історія цього молитовного дому почалася із заповіту першого протестанта в селі – Йосипа Кравчука. Перед смертю він звелів синові Олександрові виконати його найбільшу мрію: щоб у їхньому домі проводилися зібрання і щоб на його обійсті був зведений дім молитви. Син виконав прохання батька: саме на ділянці Йосипа Кравчука в 1924 році почалося бу-

дівництво великого дому молитви, який зберігся до цього часу. На базі церкви діяли регентські курси, проводилися біблійні уроки.

ВПЛИВ ПРОТЕСТАНТІВ В УКРАЇНІ

У рамках Форуму «Рух Реформації продовжується» народний депутат України Павло Унгурян провів панельну дискусію щодо перспектив розвитку України.

У ній взяли участь провідні експерти-науковці. Впевнені, що їхні відповіді будуть цікаві і нашим читачам.

Що дала Реформація Європі?

Анатолій КОЛОДНИЙ, керівник відділення релігієзнавства та філософії імені Григорія Сковороди НАН України, доктор філософських наук:

– Я б краще відповів на запитання, яке значення мала Реформація, а точніше – протестантизм, який досить скупко дійшов до України. І тут я виділив би чотири позитиви.

Перший: ви дали зразок християнської сім'ї, візирець того, як створювати, будувати і формувати сімейні відносини. Я жив у селі Білозір'ї Черкаської області. Там у нас було багато баптистів, з якими я дружив. Прізвища багатьох пам'ятаю і досі. Я не лише чув про їхнє життя, але й бачив, як вони жили.

Другий: ви дали візирець християнської громади. Нам доводиться спілкуватися з сотнею різних течій. Перважно кажуть таке: прийшла в церкву, свічку поставила, ікону поцілувала... Але хоча б колись священик підійшов і запитав мене про життя... Так ні з чим і повертаюся додому. А у вас один одного називають братом і сестрою. Це не просто прихожани, слова «брат» і «сестра» формують спільноту.

Третій момент. В Євангелії сказано віддати кесарю кесарево, а Богові – Боже. І ось це відокремлення Божого від кесаревого дали саме протестанти. Ми бачимо це в Україні.

І четверте: протестантизм вплинув на прогрес в європейському світі. Європа, власне, збудована і розбудована завдяки протестантизму. Тому цей візирець важливий і для нас. Хочу сказати, що як у царські часи, так і в радянські протестантизм був у загоні і тому не міг проявитися в повноті. І лише в незалежній Україні протестантські Церкви отримали можливість себе виявити. Як сказав один історик, протестантське християнство тільки починається, проте 25% релігійних громад в Україні – протестантські.

Тому ми ще у 2015 р. розробили і надіслали в усі протестантські конфесії інформацію про спеціальні заходи святкування ювілею Реформації. Ми провели десятки конференцій з цього приводу і видали десятитомник Історії релігій в Україні, дві книги якого присвячені саме протестантизму.

Яке головне підґрунтя розвитку Європи?

Петро ЯРОЦЬКИЙ, доктор філософських наук, професор, науковий співробітник інституту філософії НАН України:

– Якщо взяти основні європейські держави, скажімо, Німеччину, де більше половини населення – протестанти, чи скандинавські країни – Данію, Норвегію, Швецію, Фінляндію, де 80-90% населення – протестанти, а чи Америку, в якій, згідно з останніми даними, 60% протестантів, то ми побачимо, що найбільш стабільні, багаті, заможні країни створили саме протестанти.

Але треба дивитися також і критично. Європа сьогодні не та, що була колись. Європа потопає в морі секуляризації. Навіть нинішній папа Франциск, виступаючи в Раді Європи, сказав, що втрачена трансцендентність, а царює іманентність. Тобто людина дбає тільки про себе. А те, що було колись найважливішим, втрачається. Отож ми повинні пильнувати, щоб у наших церквах не сталося такого собі сакрального-секулярного зсуву – від великого, сакрального до секулярного, світського. Це велика небезпека.

Які уроки Реформації були б корисні для розвитку України?

Людмила ФИЛИПОВИЧ, доктор філософських наук, професор інституту філософії НАН України:

– Можна багато говорити, але я для себе виділила декілька моментів. Мені здається, що протестантизм і Реформація зокрема особливу увагу звернули на людину, на особистість. Реформація підняла в людини такі творчі задатки, які, можливо, досі ніколи не проявлялися. Сьогодні ми бачимо, що успіх будь-якої справи залежить від того, як до того ставиться людина, яку персональну відповідальність вона несе перед суспільством, перед Богом і перед

самою собою. Тому якби всі українці були такими відповідальними і чесними, як протестанти, думаю, ми давно би просунулися вперед набагато далше, ніж за ці 25 років. Коли одному журналістові я сказала, що здала би на 25 років Україну в оренду протестантам, щоб вони керували. А ми би порівняли, як керують справжні віруючі, а як – так звані «віруючі». Навіть дивлячись на Павла Унгуряна, ми бачимо результат такого керівництва.

І друге, дуже важливе, – це увага і повага до Слова Божого. Протестанти дуже шанують Біблію, адже саме з Біблії розпочалося активне книгодрукування в Європі і в Україні. Ми дещо забули, що таке біблійний текст, що таке Слово Боже. Хоча бачимо, з якою інтенсивністю працює Українське Біблійне Товариство, як поширює Слово Боже в Україні. Мені здається, що Біблія має бути в кожній сім'ї, і не просто лежати на полиці, а стати книгою живою, як про це казав Ісус Христос. Тому треба про це розповідати тим, хто не читає Біблію, і нести її туди, де її ще нема.

Що сьогодні українські церкви мають змінити в собі, аби впливати на суспільство

Максим БАЛАКЛИЦЬКИЙ, доктор наук із соціальних комунікацій, професор Харківського національного університету імені Каразіна:

– Насамперед запровадити більшу прозорість, подавши в цьому приклад. Децентралізувати владу, більше довіряючи дарам людини, ніж її статусу. Ще я молюся про те, щоб оце гетьманство і отаманство ми, все ж таки, подолали. Сьогодні так багато усіляких розмов, кожен тягне ковдру на себе і не вміє домовлятися. Це тому, що ми не знаємо, хто ми і чого ми самі хочемо. На жаль, ми не розуміємо меж допустимого і меж компромісу. Або все, або нічого. Тільки зі мною і лише на моїх умовах. Через

таку незрілу, несформовану культуру спілкування, нерозуміння себе та інших, нерозуміння меж, складно розвиватися, не втрачаючи себе. Оце те, чого так бракує церквам.

Чи треба бути численними, щоб бути впливовими, чи достатньо бути цілісними?

Михайло ЧЕРЕНКОВ, доктор філософських наук, професор Українського католицького університету:

– Я впевнений, що ми маємо мріяти про більше. Цікаво, що греко-католики постійно цитують патріарха Йосипа Сліпого, котрий говорив, що завжди треба мріяти про велике. Думаю, протестанти поділяють цю думку, але вони більше довіряють Богові і не комплексують.

Якщо вони становлять меншість у нашій країні – це не страшно. Інше питання – треба бути впливовою меншістю. А це вже наша відповідальність, хоча ми не можемо докорінно змінити статистику, переписати історію країни. Історично склалося так, що більшість українців – православні. Хоча сьогодні стрімко зростає частка і греко-католиків, і протестантів. Але наразі ми залишаємося меншістю. І наше завдання – не в тому, щоб стати більшістю, а в тому, щоб бути впливовими, хай це навіть лише два відсотки. Річ у тому, як ми працюємо і які це відсотки? Вони мають бути активними, відповідальними і творчими. І тут ми, протестанти, маємо служити дороговказом.

Мова не про протестантизм як конфесію, мова про те, що кожен протестант має бути дороговказом євангельських принципів, які мають стати спільним надбанням для всіх конфесій. Тобто ми вказуємо на Біблію як на наше джерело. Ми не вихваляємося своєю історією і тим, скільки нас. Нехай ми і в меншості, але це активна, впливова меншість. Оце для нас сьогодні головне.

пам'ятки, звідки линуць у небо молитви

У Ківерцях Волинської області після проголошення незалежності України був побудований один з перших протестантських храмів ре-

гіону. Євангельські християни-баптисти споруджували його з 1994 по 1996 рр. При церкві функціонують бібліотека і школа-притулок.

Івано-Франківськ може похвалитися храмами, які увійшли в реєстр пам'яток архітектури. Один

із них – це колишній католицький костел Святого Йосипа, а нині – церква християн віри євангельської. Побудований храм у 1924 році. 1989 року його передали християнам віри євангельської, котрі й відреставрували будівлю.

У Львові розміщений один із найбільших духовних закладів Західного регіону України – церква «Голго-

фа». Храм належить християнам віри євангельської. Спорудили його на рубежі тисячоліть, будівництво тривало з 1990 по 2006 рр.

У Дунаївцях Хмельницької області розташована баптистська церква «Вифлеєм». Храм збудували німці-колоністи ще в 1868-1870 рр. як лютеранську кірху. 1927 року, емігруючи на батьківщину, німці передали дім

громаді баптистів села Дунаївці. А в 1944 році споруду конфіскувала радянська влада. І тільки через 50 років – у 1994-му – храм повернули у

власність церкви і відреставрували.

Споруда Християнського центру «Нове покоління» в Мелітополі (Запорізька область) – унікальна церковна будівля на території пострадянських країн. Будівництво тривало десять років і 2006-го християнська громада почала проводити тут регулярні богослужіння. Комплекс був побудований винятково на кошти місцевої церкви «Нове покоління» без залучення іноземних спонсорів. На площі понад 6000 квадратних метрів розмістилися зала для богослужіння на 1150 місць, спортивна зала, офісні приміщення і 17 класів недільної

школи, які регулярно відвідують понад 300 учнів. Є також спеціальне приміщення для спілкування, зручний хол з диванами, акваріум об'ємом 4000 метрів куб. На прибудинковій території – фонтан з підсвіткою,

шість струнких пальм, березова алея, жерепові клумби, сучасний дитячий майданчик і простора парковка. Вулицю, на якій розташована церква, перейменували: раніше це була вулиця Дзержинського, а тепер – вулиця Християнська. Відповідне рішення прийняла міська рада.

Лютеранська кірха Святої Катерини в Києві на вулиці Лютеранській поблизу Адміністрації Президента України зведена в 1795 році. У 1811 році споруда була знищена

пожежею. Нову лютеранську кірху заклали 19 червня 1855-го, а освятили 4 серпня 1857 р. Через політичну ситуацію в 1938-му громаду ліквідували, храм закрили. І лише за незалежності України, на початку 90-их років, діяльність лютеранської громади була відновлена. 1998 року храм нарешті повернули цер-

кві. З 2000-го року оновлений храм повноцінно діє.

Ці споруди – лише невелика частина величчя й різноманіття протестантських храмів і молитовних домів в Україні. Кожна з них має унікальну історію і архітектуру.

Ольга ДАЦЬКА.
НХС.

ХРИСТОС ПОМЕР ЗА ТЕБЕ...

Я виріс в селі, серед природи, і з дитинства любив прекрасне Боже творіння. Не дивно, що я вирішив посвятити життя біології.

Удомі у бабусі була «ікона» – вирізана з якогось старого журналу картинка Марії з Немовлям, вставлена в рамку і прикрашена паперовими квітами. Ніхто на неї не дивився і не молився перед нею, вона самотньо висіла в кутку. Тільки якось мама, залишаючи мене самого вдома, показала на картинку і сказала: «Дивися, це Бог! Якщо ти будеш брати без дозволу ножиці, Він все побачить і потім тобі цими ножицями пальчики обріже!». Відтоді я поглядав на картину з острахом.

Та через кілька років я дізнався з книжок, що «ніякого Бога нема: космонавти Його не бачили». На мої розпитування бабуса і мама промовчали, і я вирішив, що коли таке пишуть розумні люди, то Бога й справді нема. Так і зростав.

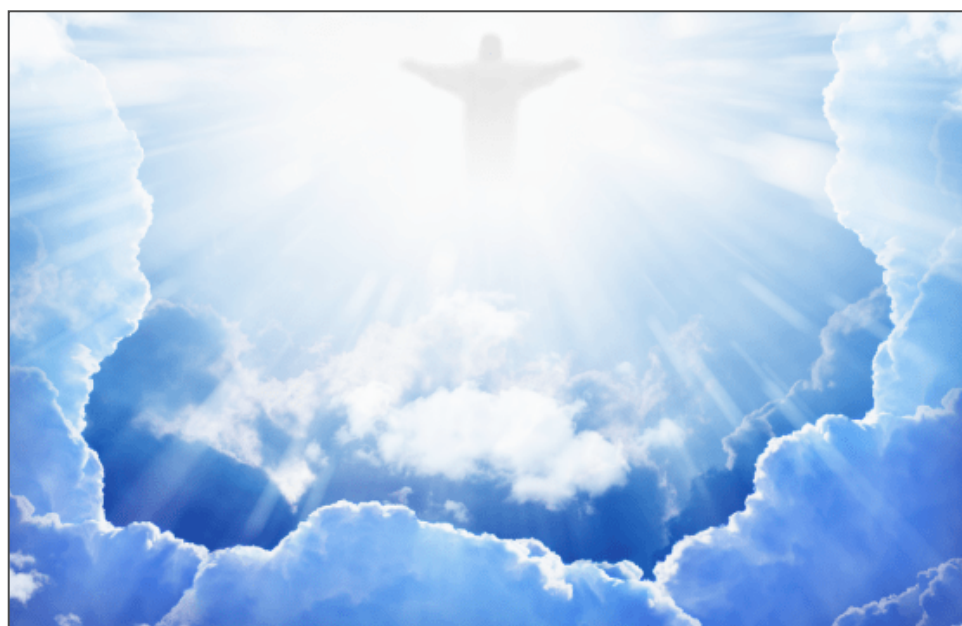
Від батька я успадкував велику любов до книг і читав багато й охоче. Дуже хотів прочитати Біблію, але її неможливо було дістати. Мене це інколи дивувало; якщо Бога нема, чому ж не випустять Біблію як збірник легенд – так, як, наприклад, міфи стародавньої Греції. Але це мало турбувало. Нема – то й нема.

Одного разу у восьмому класі середньої школи запланували провести класний урок, присвячений атеїзму. Доручили його підготувати двом моїм однокласникам і мені. Однокласники читали щось нудне про поїздки різних патріархів – навряд чи хтось що-небудь зрозумів. А я нічого не готував, тому що вирішив влаштувати дискусію. Вийшов до дошки і сказав: «Усі ми переконані, що Бога нема. Ми тепер більше освічені за наших неграмотних предків. Але ось на стіні портрет Ньютона, а на його могилі написано: «У своїх працях він прославив великого Творця!». Ось я заявляю вам: «Бог є! І хто мені заперечить?». Сказав я це жартома, але клас здивовано замовчав, ніхто не міг нічого заперечити. Ми були атеїстами, тому що сліпо вірили своїм вчителям, батькам, вождям... Ні, я не став тоді віруючим, але сам здивувався своєму запитанню: раптом я зрозумів, що атеїзм також неможливо аргументувати. І цілком можливо, що Бог справді є.

Є Той, Хто створив все

У молодих людей справ безліч, і питання про Бога швидко вивітрилося з моєї голови. Після школи я вступив до Білоруського державного університету на факультет біології. Почалося студентське життя.

Потрапивши в нове середовище, я певним чином розгубився. Раптом появилось багато вільного часу, я почав багато над чим задумуватися. Цьому сприяли і мої заняття біологією.

Я й раніше дивувався дивовижній складності природи, але в університеті побачив її не просто складною, а неосяжною. Переді мною відкрилися дивовижний мікросвіт і гармонійна, узгоджена екосфера. Усе було настільки вражаюче і мудре, що якимось, після днів роздумів, я збагнув, що все це не могло статися саме собою. Надто це було складне навіть для п'яти передбачуваних мільярдів років існування землі. А значить, є Той, Хто створив все це. І мене також.

Це відкриття пронизало мене, як яскравий промінь світла після багаторічної темряви. У серці зненацька появилась неймовірна радість: я все побачив у новому світі.

Та я ще не став віруючим у повному значенні цього слова. Я не читав Біблії, не ходив до церкви. Я пізнавав Бога з природи.

І це було немало. Я бачив, Який Бог люблячий: Він годує птахів і зодягає квіти, Він посилає їжу і світло навіть невідчужим і злим. Я бачив, Який Бог прекрасний і гармонійний: адже всесвіт, який Він створив, – прекрасний і гармонійний... І таких відкриттів було багато.

Бог Святий

Але одне відкриття принесло мені чимало тяжких переживань. Я побачив, що Бог Святий. І в мені прокинувся голос совісті. Я розумів, що ця совість дав мені Бог. І Він очікує, що я буду поводитися відповідно. Я був творінням Бога і, отже, належу Йому. Але чим більше я намагався догодити своєму Творцеві, тим більше бачив свою гріховність. Багато разів починав нове життя, багато разів переживав відчай через власне безсилля. Ще не читавши Біблію, я мучився від того, що не бачив виходу. Уже

значно пізніше довідався, що апостол Павло, який пережив такого роду муки, про це писав так: «Бідна я людина! Хто визволить мене від цього тіла смерті?».

У самому собі я бачив джерело зла і гріха. І самотужки справитися з цим не міг, а допомогти було нікому. Тоді я почав думати, що коли не можу догодити Богові, значить, я не задовольняю Його вимоги. Яке ж право я маю жити на цій землі? Усе добро, яке я можу вчинити, удвоє перебивають мої гріхи, мій егоїзм... Для чого марно займати місце на землі і лише витратити повітря?

І я вирішив звести рахунки з життям – заради Бога. Дорога до цього рішення була болісною, але ще більше болісним було намагання виконати задумане. Я призначив собі день смерті: 16-18 липня 1991 року. «Бог, – думав я, – зрозуміє, що я це роблю заради Нього, і прийме мою душу до Себе». Але чекати до призначеного дня було нестерпно. Я не витримав і 21 травня отруївся. На щастя, мене врятували. Я тиждень пролежав у реанімації і пішов на поправку.

Самовбивць там було багато. Життя кожного – ціла трагедія. Один дідусь отруївся, тому що не хотів бути обузою для зятя, що ненавидів його. Було багато самовбивць на ґрунті сімейних скандалів. Люди отруювалися хлороформом і оцтовою есенцією – речовинами, що не вбивали, але спричиняли жахливі муки. Майже кожного дня прибували нові люди. Мій випадок був унікальним і зацікавив усіх.

Христос помер за тебе

І ось туди, в палату реанімації, першого ж дня мого перебування там прийшли дві сестри

з центральної церкви Мінська. Вони приходили до самовбивць і пропонували їм християнську літературу. Медсестра вже знала, що я віруючий, і сказала сестрам: «Ось один із ваших лежить!». Вони підійшли до мене і спитали:

– Для чого ти таке зробив? Бог любить тебе.

– Я знаю, – відповів я і пояснив, що вирішив померти не через якесь горе, а тому, що грішник і жити свято не можу, а навіщо мені тоді жити на землі? Грішник повинен померти.

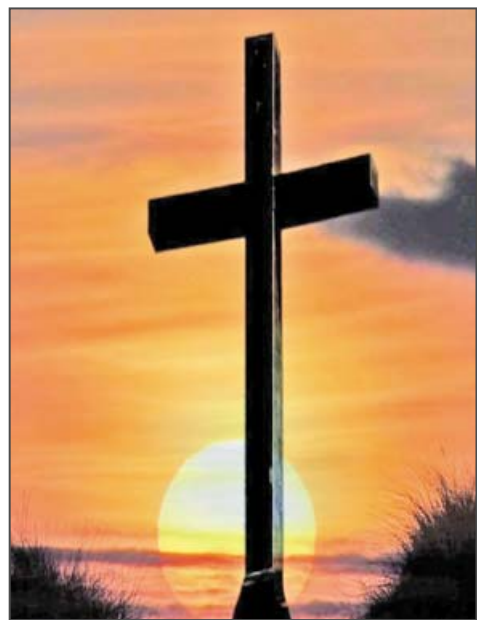
І тоді вони сказали слова, які потрапили в саме серце і вразили до глибини душі. Вони сказали: «Христос помер за тебе».

До того часу я, як і більшість людей, вважав Христа добрим невдахою. Упіймали, закатавали, вбили – ось доля доброї людини. Але виявляється, все було не так! Він помер навмисне! Він помер за мене! Ще до того, як я народився, Він вже знав мене, знав моє безсилля і відчай у боротьбі з гріхом і взяв на Себе кару за мій гріх, помер замість мене!

Якщо до цього я був готовий сперечатися, показати свій розум, то тут мені стало не до суперечок.

– Що мені робити? – запитав я.

– Покайся.

І я покався. І знову небесний промінь осяяв мою душу і зцілив серце. Я пізнав свого Спасителя.

Можна довго розповідати, як дивовижно Господь вів мене і як багато благословень послав. Але найголовніше, найважливіше, що завжди було в моєму серці і що дотепер надихає і зміцнює мене – це ті чотири слова, які я почув у палаті реанімації: «Христос помер за тебе».

Олександр КАПУСТІН.

ВІРУЮ

Парадокс радості

«Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробовування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були і недостачі ні в чому не мали» (Як. 1:2-4).

Одна з чеснот християнина в час особистих і соціальних потрясінь – здатність із радістю приймати важкі обставини. Перша реакція нормальної людини на заклик до радості в складних обставинах – мовляв, у тебе що, порушення психіки? А чи не пройти тобі відповідний курс психокорекції? Так, в окремих випадках справді потрібна допомога зрілого психолога-християнина.

Утім, ходження з Богом, стосунки з Ним – це парадокс. Парадокс – це стан, який може бути реальним, але який неможливо пояснити логічно. Парадокс – істинне твердження, яке складається з двох суперечливих суджень, що виключають одне одного. Але істинність цього твердження – саме в його парадоксальності.

Парадокс буття Бога й парадокс ходження з Богом – це не напівправда, це істина. Наприклад, парадокс буття Бога – це сама Трійця – одна божественна сутність у трьох Особах: Бог один, але Особи три; і при цьому це не три Боги, а один. Це парадоксальний стан Бога, і прийняти це ми можемо лише це вірою.

Ще один парадокс буття Бога – Бог став людиною, Боголюдиною. Всемогутній Бог, Котрий перебуває поза часом та простором, обмежив Себе в просторі й часі на землі. Дві природи, божественна й людська, дві волі, але разом, не окремо, в одній Особистості!

А найбільший парадокс буття Бога для мене – хрест Христа і слова Сина Божого: «Боже Мій! Боже Мій! Для чого Ти Мене покинув?» (Мр. 15:34). Як могла в божественній сутності єдності трьох іпостасей одна Особа покинути другу Особу, та ще й у момент смертельної агонії? Цього не можна пояснити ні з погляду логіки, ні з погляду здорового глузду. Страшно таке стверджувати, але якби цей парадокс не відбувся, якби Христос не помер, не зійшов у

пекло, не воскрес, не вознісся і не сів по правіці Отця, наша віра була б марною, як і очікування Його другого приходу.

Щоб людині, живій фізично, але мертвій духовно, отримати життя з Богом, треба народитися згори. Щоб нам жити з Богом у святості, треба померти для гріха. Усе Послання апостола Павла до римлян – це суцільний парадокс Божого обрання, виправдання, благодаті, любові, милості. Це все неможливо пояснити з погляду логіки чи здорового глузду. Саме тому це приймається вірою. Sola Fide (з лат. «тільки вірою»). – Ред.).

Заклик до радості в часи випробувань, особистих і соціальних потрясінь, складних обставин – це також парадокс у нашому ходженні з Богом. Більше того, Бог через Якова не просто закликає до радості, а повеліває: «Майте повну радість!». Коли? «Коли впадаєте в усілякі випробовування». Тобто у різних спокусах, у складних ситуаціях, які мають властивість приходити одночасно (у всіх буває «чорна смуга в житті»).

Однак Бог стверджує, що нам відоме дещо, що дає нам віру і надію серед таких особистих і соціальних потрясінь. Ми захоплюємося героями віри: Авраамом, Мойсеєм, Гедеоном та іншими зі Старого Заповіту і Послання до євреїв (11 р.). Ми захоплюємося отцями Церкви, мучениками, духовними старцями, страстотерпцями, які змогли з гідністю витримати такі спокуси, випробування й страждання, які навіть собі складно уявити, не здригнувшись.

Але ці люди не стали б героями віри, якби їхня віра не була випробувана найжорсткішими обставинами в найжорсткіший спосіб. Так, жорсткими, а не просто складними ситуаціями.

Бог не лише обіцяє, що випробування віри дасть нам витривалість, але й попереджає, що «терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були і недостачі ні в чому не мали». Іншими словами, наше терпіння, витривалість, витримка повинні мати завершену дію. Тільки тоді Він буде досягати в нас досконалості в Христі, змінюючи наш характер на образ і подобу Христа, буде сяяти в нас любов'ю Христа.

Іноді ми терпимо, стоїмо, витримуємо, а потім махнули рукою і пішли. Добре, якщо без матюків десь на околицях нашої свідомості. Може, стомився або набридло, втратив

сенс, або це нікому не цікаво й ніхто не звертає уваги, або ніхто не хоче розділити зі мною біль, і цей біль став нестерпним.

А хіба мені потрібно, щоб хтось бачив мій внутрішній біль? Хіба не достатньо того, що його бачить і знає Бог, якщо Він Сам пережив повноту людських страждань? Часто виявляється, що цього замало, оскільки хочеться турботи близької людини, співчуття навіть з боку ворога.

Моя витривалість і стійкість в часи особистих та соціальних потрясінь потрібна передусім мені й Богу, хоча наслідки моєї стійкості й витримки обов'язково відобразяться на моїх ближніх, на місцевій церкві, сусідах, дружині, дітях, батьках і навіть на моєму ворогові. Стійкість як феномен має виняткове значення для мене й Бога, але наслідки моєї стійкості відображаються на тих, хто мене оточує.

Чи хочу я досягати досконалості у своєму характері? Хочу. А це значить, що треба вчитися з гідністю вистояти, витримувати, терпіти випробування й важкі, навіть жорсткі обставини. Більше того, знаходити в цьому Христову радість. Не радість садиста чи мазохіста, а радість героя віри. І знайти цю радість мені не допоможе ніхто: ні друг, ні ближній, ні дружина, ні діти, ні президент. Знайти цю радість мені треба самому, тому що її джерело – всередині мене, у глибині моїх стосунків з Архитектором історії, Котрий допустив ці обставини. Без цього випробування віри і нашої довіри Богові не може бути стійкості. А без закінченої, завершеної дії нашої стійкості не може бути змін нашого характеру.

«Блаженна людина, що витриває пробу, бо, буди випробувана, дістане вінця життя, якого Господь обіцяв тим, хто любить Його» (Як. 1:12).

Людина отримує вінець життя тільки після того, як буде випробувана. Не раніше. Об'їзних доріг немає. Чомусь гроші в цьому питанні ніяк не допомагають, хоча багато хто цього хотів би. Посередники й адвокати ні про що з Богом не зможуть домовитися.

Вінець життя, який давав цезар гладіаторам-переможцям, означав «живіть до наступного гладіаторського братовбивчого бою, у якому, може, й переможете, а може, і ні». Цезар обіцяв (і дарував) своїм бійцям тимчасовий вінець життя, щоб ті жили й блискало на смерть заради його задоволення, його розваги.

Цезар не міг повернути мертвому гладіатору

життя. Господь же обіцяє й дарує мені вічний вінець життя, а не до наступної складної ситуації. Наш Цар плаче разом з нами, молиться разом з нами Духом Святим, коли в нас немає слів, страждає разом з нами і воскресить нас, покладе на нашу голову Свій вінець життя – життя з Ним у вічності.

Наш Цар – не Нерон, не Пилат, не Ірод і навіть не Варавва. Такі царі в складних обставинах допомагають нам вижити, збуджуючи ненависть до ворога, маніпулюючи нашими мотивами у своїх користюлюбних цілях.

Наш Цар – це Боголюдина, Котра може співчувати нам в немочах наших, тому що Він був випробуваний «в усьому, подібно до нас, окрім гріха» (Євр. 4:15). Він має досвід хвороб, страху, хвилювань, погроз, наклепів, зневаги, побиття, нерозуміння, смерті, навіть сходження в пекло. Але Він має і досвід зцілення, годування тисяч людей, підбадьорення страждених, має досвід воскресіння після смерті, досвід вознесення від землі до Отця, досвід радості возз'єднання з Отцем, коли сів по Його правіці. І цей досвід наш Заступник пропонує і нам: радість утіхи Духом Святим у нашому Гетсиманському саду і на нашому хресті, радість воскресіння, радість вічного єднання з Отцем. А поки що...

А поки що треба навчитися приймати особисті та соціальні складні обставини з радістю, без комплексу жертви, змінюючи з Ним те, що можна змінити, і приймаючи те, що змінити неможливо. А для цього доведеться змінити своє ставлення, своє серце, вмістити ворога...

Дуже боляче вчитися приймати те, що неможливо змінити, з радістю не психічнохворої людини, не садиста чи мазохіста. А з радістю людини, яка знає Бога і знає, що не буває того, чому Бог не допустить статися... І якщо Він допустив, значить, виховує в мені стійкість, значить, дарує вінець життя...

Тому нам варто з радістю повірити в Божу обітницю про те, що нас «досягла спроба не інша, тільки людська; але вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі і полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1Кор. 10:13).

Це і є радість віруючої людини, яка здолала біль серця і довірила своє життя Автократу всесвіту й Архитектору історії.

Тарас ДЯТЛИК.

Комп'ютерні ігри – зло, вигода чи марна трата часу?

Приказка: «Скажи, хто твій друг, і я скажу, хто ти», сьогодні сьогодні звучить так: «Скажи, в які комп'ютерні ігри ти граєш, і я скажу, хто ти». Ігри стали частиною життя практично кожної людини. Який вплив вони мають на наше життя? Чи варто дозволяти грати дітям? І чи варто християнам взагалі витрачати свій час на комп'ютерні ігри? Ось деякі думки з цього приводу.

Захоплення комп'ютерними іграми пов'язане з великою кількістю вільного часу в підлітків через завантаженість батьків, а також із використанням багатьма компаніями ігор для професійного навчання спеціалістів. Комп'ютерні ігри – це, з одного боку, спосіб поліпшити професійні і фізичні навички, а з другого – це негативний бік сучасного світу, що виводить людей з реального світу у віртуальний.

Із свідчення колишнього любителя комп'ютерних ігор Анатолія Єрмохіна (газета «Пробудження»): «Аналізуючи технології та індустрію комп'ютерних ігор, я прийшов до висновку, що більша частина комп'ютерних ігор носить окултний характер і багато з них безпосередньо зтягають гравців в окултний світ, окултну практику і навіть у посвячення душ сатані. Значна частина ігор повна насильства, крові і вбивств – диявол дуже потужно використовує цю сферу нашого життя, щоб зваблювати сотні, тисячі, мільйони молодих людей».

І справді, 99% комп'ютерних ігор ніяк не відповідають тому, що очікується від християн: «Ваша лагідність хай буде відома всім людям. Господь близько!» (Фил. 4:5). Ігри не лише не вчать лагідності – вони «допомагають»

забути про те, що Христос скоро приїде, і повністю перекидають розуміння того, Хто Такий Господь.

Навіть ігри, створені за біблійними сюжетами, не ведуть людину до того, щоб всі її помисли були зосереджені на Христі, адже гравець завжди більше зосереджений на собі і своїх досягненнях.

В'ячеслав Халанський, психолог, працівник християнського дослідного центру «Реаліс» (Київ) пояснює: «Віртуальний простір – це місце, куди «втікають» від реальних завдань і проблем не тільки діти, а й дорослі. Підлітки «занурюються» в комп'ютерні ігри, коли реальний світ психологічно нестерпний для них. Вони чогось не витримують в реальному житті (можливо, криків вдома, критики, стереотипного сприйняття). Відсутність емоційних відносин з батьками, формальне спілкування з дитиною, підлаштування життя дитини під якийсь батьківський ідеал, при якому не враховуються реальні потреби дитини, викликає біль у дитини, їй хочеться кудись втекти від цього. А куди?»

У віртуальному просторі підліток може бути визнаним, головним, керувати ситуацією, здобути визнання і повагу, він там «живіший», ніж у

реальному житті. Вибір тої чи іншої гри буде відображати його емоційні переживання.

Батькам дуже важливо задуматися над тим, скільки часу витрачає їхня дитина на комп'ютерні ігри і що це за ігри; чи знають вони потреби своєї дитини; скільки часу вони виділяють на спілкування з нею; які відносини панують в сім'ї у стосунках чоловіка і дружини тощо. Якщо ви не справляєтеся з ситуацією, дуже важливо своєчасно звернутися за допомогою до спеціаліста.

Серед дорослих часто побутує міф, що дитина, яка часто ходить з ними до церкви і залучена у служіння, не матиме проблем з агресією і різного роду залежністю. Однак це далеко не головний фактор в рейтингу цінностей, які впливають на формування підлітків. Потрібно виробити зрілі відносини, де діти вільно можуть говорити про свої почуття, виражати емоції. Те, як батьки вирішують конфлікти у сім'ї, творить атмосферу, в якій формується внутрішній світ дитини.

Однак за певних умов комп'ютерні ігри можуть бути корисними для розвитку дітей і підлітків. Є багато чудових навчальних програм. По суті, це не стільки ігри, скільки навчальні програми, що використовують ігрові елементи. Але акцент тут – на розумінні суті цих певних умов.

Тому не будьте легковажні до долі своїх дітей – будуйте з ними щирі й доброзичливі стосунки, і тоді їм не доведеться шукати визнання і прийняття в обманливому віртуальному просторі.

ПЕРЕВІРКА НА «ФАРИСЕЙСТВО»

Найповнішу характеристику фарисеям дав Христос у 23-му розділі Євангелія від Матвія. Перечитаймо уважно цей розділ – можливо, у нас більше фарисейства, ніж ми думаємо.

Мі – фарисей, якщо живемо не так, як проповідуємо (вірш 3). Якщо очікуємо від інших більше, ніж від себе (вірш 4), знаходимо виправдання для своїх гріхів, відмовляючись при цьому виявляти милість до інших; якщо вимогливі до інших і поблажливі до себе.

Якщо чинимо добро лише для того, щоб привернути увагу до своєї персони (вірш 5). І вибираємо таку діяльність, де ми у всіх на видноті.

Якщо прагнемо визнання і пошани (вірші 6-12).

Якщо перешкоджаємо іншим входити в Небесне Царство (вірш 13), додаючи до простого змісту Євангелія придумані людськими вимоги.

Якщо займаємося не учнівством у школі Христа, а клонуванням самих себе (вірш 15).

Якщо намагаємося обійти Божі повеління, щоб уникнути підзвітності (вірші 16-22).

Якщо використовуємо знання Писання для того, щоб виправдати свої гріхи (наприклад, обманювати можна, – і для аргументації своїх

слів вириваємо вірші з контексту).

Якщо акцентуємося на другорядних речах, забуваючи про важливі істини (вірші 23-24)

Якщо своїми публічними заявами прикриваємо свою внутрішню порочність (вірші 25-28).

Якщо оцінюємо себе на підставі того, що бачать в нас інші люди, а не Бог, і намагаємося в очах інших виглядати духовними.

Якщо, читаючи в Біблії про гріхи, кажемо, що ніколи би так не вчинили, і цим зводимо «п'єдестал» своєї праведності на падіння інших, а не на жертві Ісуса (вірші 29-36)

Сучасне фарисейство – це не просто самоправедність. Воно включає також прагнення до пошани, виправдання своїх гріхів, «духовну кар'єру», пошуки лазівок для своїх гріхів. Іронія в тому, що навіть звинувачення інших у фарисействі може вказувати на наше власне фарисейство.

Якщо в цьому тесті хтось побачив себе – він вже на крок став ближчим до Христа, ніж фарисей, які ніколи не вважали себе такими, що потребують Лікаря. Але слава Богу, що Христос прийшов у світ спасти і фарисейів. Одному такому фарисею, що прийшов до Нього вночі, Ісус сказав: «І як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський, щоб кожен, хто вірує в Нього, мав вічне життя» (Ів. 3:14-15).

Не дивімося на свої діла, свою репутацію, свій інтелект. Дивімося на хрест Христів.

Давид ВІЛКЕРСОН

Бути готовим до приходу Господа

Нинішнє покоління знає про повернення Христа менше, ніж будь-яке інше покоління. І дуже багато християн навіть чути про це не бажають. Чому? Подібно до Лотової дружини, багато приліпилися до свого майна, захопилися речами цього світу, і в їхньому сприйнятті прихід Ісуса лише все це зруйнує.

Деякі люди відверто висміюють думку про те, що Господь може прийти в будь-яку мить. Мовляв, до Його приходу ще щонайменше добра тисяча років – Церкві дано саме стільки часу, щоб євангелізувати світ і встановити новий світовий порядок.

Але ще апостол Петро про таке вчення казав: «Насамперед знайте оце, що в останні дні придуть із насмішками глузії, що ходитимуть за своїми пожадливістями та й скажуть: «Де обітниця Його приходу? Бо від того часу, як позасинали наші батьки, усе залишається так від початку творіння» (2 Петр. 3:3-4).

І далі він говорить: «Не баритесь Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпіть, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття. День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять...» (2 Петр. 3:9-10).

Ми дивуємося, чому Бог так зволикає. А Петро говорить, що Ісус не ставить за ціль судити. На першому плані в Господа – милість. Він довготерпеливий навіть до останніх негідників.

«А коли все оце поруйнується, то якими мусите бути в святому житті та в побожності ви, що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня, в якому небо, палючися, зникне, а розпалені стихії розтопляться. Але за Його обітницею ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває. Тож, улюблені, чекаючи цього, попилюйте, щоб ви знайшлися для Нього нескверні та чисті у мирі» (2 Петр. 3:11-14).

Апостол Павло додає: «Тому кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові» (Рим. 14:12). І далі застерігає, щоб ми не осуджували інших і береглися, «щоб не давати братові спотикання та спокуси».

Ми можемо бути впевнені в тому, що Бог судитиме грішників. І день розплати наближається. Усі богоненависники і нечестивці дадуть звіт за своє життя. Книги будуть розгорнуті, і кожен негідний вчинок буде явлений перед всіма. І всі нечестиві будуть позбавлені Божої присутності навечно.

Але от що найбільше турбує Господа: «Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?» (Лк. 18:8). Він каже: «Коли Я повернуся,

Я буду шукати тих, хто вірить Моїй обітниці повернутися за ними. Але чи будуть ці люди готові зустріти Мене?».

«А про день той й годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, – лише Сам Отець. Як було за днів Ноевих, так буде і прихід Сина Людського. Бо так само, як за днів до потопа всі їли й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, «коли Ной увійшов до ковчегу», і не знали, аж поки потоп не прийшов та й усіх не забрав, – так буде і прихід Сина Людського» (Мт. 24:36-39).

І ще читаємо: «Так само, як було за днів Лотових: їли, пили, купували, продавали, садили, будували; того ж дня, як Лот вийшов із Содому, – огонь із сіркою з неба линує, і всіх погубив. Так буде й того дня, як Син Людський з'явиться!» (Лк. 17:28-30).

Зверніть увагу, що Ісус, описуючи все це, не згадує про жоден гріх. Навпаки, згадуючи про повсякденні людські турботи, Він мовби говорить: «Ось яким буде життя, коли Я прийду. День той буде, як будь-який інший звичайний день, коли ніхто не буде очікувати, що може статися щось особливе».

Голос попередження лунає до Церкви Христової: «Ісус гряде! Жених уже в дорозі. Приготуйтеся зустріти Його! Схиліть голови ваші, бо відкуплення наблизилося!». Але люди ігнорують цей заклик і займаються своїми ділами, не вважаючи на всі ознаки пришествя. І найперша ознака того, що скоро Він гряде, – байдужість до Його повернення.

Ісус говорив про велике і миттєве зникнення людей із землі: «Кажу вам: двоє будуть ночі тієї на одному ліжку: один візьметься, а другий полишиться. Дві молотять разом

– одна візьметься, а друга полишиться. Двоє будуть на полі – одна візьметься, а другий полишиться!» (Лк. 17:34-36).

«І пошле Анголи Своїх Він із голосним сурмовим гуком, і зберуть Його вибраних – «від вітрів чотирьох, від кінців неба аж до кінців його» (Мт. 24:31).

Апостол Павло уточнює: «Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангела та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й залишились, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом. Отож потішайте один одного цими словами!» (1 Сол. 4:16-18).

Головне, про що попереджає Ісус, – якою драматичною не була б ця подія, вона трапиться у звичайнісінький день. Чоловіки й жінки будуть займатися звичними повсякденними справами. І все відбудеться раптово, в одну мить. Павло говорить: «... не всі ми заснемо, та всі переїмимось – раптом, як оком змигнути, при останній сурмі: бо засурмить вона – і мертві воскреснуть, а ми переїмимось!» (1 Кор. 15:51-52).

Чи готові ви до Його приходу?

Не кваптеся відповісти. Ісус розповідає про чоловіка, який думав, що готовий, а насправді це було не так. Дім цього чоловіка був «підкопаний» (Мт. 24:43). Потім Ісус описує чоловіка, котрий був справді готовий (Мт. 24:45-47). І попереджає про злих рабів, які будуть укинуті в пекло (Мт. 24:48-51).

«Хто ж вірний і мудрий раб, якого пан поставив над своїми челядниками давати своєчасно поживу для них?» (Мт. 24:45). Нагородою для цього раба буде те, що його поставлять над

цілим маєтком пана (Мт. 24:47). Отже, «давати своєчасно поживу» дуже важливо.

Хто ж ці урядники над домом Божим, про яких говорить Ісус? Мова про батьків, а також пасторів, які керують домом Божим. Але яким чином батьки дають «поживу своєчасно»? У біблійній термінології під «поживою» маєтсь на увазі Боже Слово. Христос, таким чином, мовби говорить: блаженні ті батьки, які насичують своїх дітей Божим Словом. Вони виховують їх настановами з Біблії своєчасно, коли ще не пізно.

Господь хотів би сказати про кожного батька так, як сказав про Авраама: «Бо вибрав Я його, щоб він наказав синам своїм і домові своєму по собі. І будуть вони дотримуватися дороги Господньої» (1 М. 18:19).

Слова Ісуса також стосуються і служителів. Як і батьки, пастирі в Божому домі повинні насичувати своє стадо твердою їжею, а не лише молоком. Такі пастирі пасуть своїх овець не для власного збагачення. Вони стоять за кафедрою в страху і тремтінні, усвідомлюючи, що їм доведеться дати відповідь Святому Богові.

Як же той злий раб докотився до того, що «пив з гіллями»? Ісус тут говорить не тільки про алкоголь. У Біблії ми знаходимо, що можна бути гіллям від гніву, від гіркоти образи, від спраги крові. Головний алкогольний напій сьогодні – процвітання. І християни спокійно причащаються від цього напою.

І який суд очікує таких лицемірів? «... То пан того раба прийде дня, якого він не сподівається, і о годині, якої не знає. І він пополює розітне його, і визначить долю йому з лицемірами, – буде плач там і скрегіт зубів!» (Мт. 24:50-51).

То чи готові ви до повернення Христа? Апостол Павло говорить: «Наостанку мені призначається вінок праведності, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний; і не тільки мені, але й усім, хто прихід Його полюбив» (2 Тим. 4:8).

Апостол Яків закликає: «Довготерпіть же й ви, зміцніть серця ваші, бо наблизився прихід Господній!» (Як. 5:8).

Послання до Євреїв пояснює: «... І не в справі гріха другий раз з'явиться тим, хто чекає Його на спасіння» (Євр. 9:28).

Нарешті, апостол Павло пише: «Бо з'явилася Божа благодать, що спасе всіх людей і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливістей, жили помірковано та праведно, та побожно в теперішній віці і чекали блаженної надії та з'явлення слави великого Бога й Спаси нашого Христа Ісуса, що Самого Себе дав за нас, щоб нас визволити від усякого беззаконства та очистити Собі людей вибраних, у добрих ділах заподливих. Оце говори та нагадуй, та з усяким наказом картай» (Тит. 2:11-15).

Гряди, Господе Ісусе!

Вісім причин для хрещення по вірі

Водне хрещення – одна з основ християнської віри. Та попри це навколо нього ведеться багато суперечок. Головні питання – як, у якому віці і кому можна його приймати.

Розрізняють два основні погляди на водне хрещення. Перший – paedobaptism. Його дотримуються ті, що практикують хрещення дітей (слово «педо» походить від грецького слова «дитина»); православні, католицька і навіть деякі протестантські Церкви – англікани, лютерани, методисти і пресвітеріани.

Другий погляд – credobaptism, хрещення по вірі (слово «кредо» перекладається як «я вірю»). Цієї точки зору дотримуються п'ятидесятницькі, харизматичні і всі баптистські церкви.

Хоча рання Церква практикувала credobaptism, з часом церкви повністю перейшли на paedobaptism. І ось під час Реформації появилася група

людей, яких презирливо називали «анабаптисти», тобто «перехрещені». Ці реформатори наполягали, на тому що Церква повинна повернутися до credobaptism, тобто до хрещення по вірі.

Нове вчення вороже сприйняли не лише католики, але й деякі протестантські деномінації. Прихильників credobaptism переслідували, залякували і навіть страчували. Але новий рух набрав обертів. У результаті практично всі нові рухи в християнстві після Реформації дотримувалися хрещення по вірі.

Ось вісім причин для хрещення у зрілому віці.

Перша причина. Біблія пояснює суть водного хрещення так: «Того образ, хрещення – не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Божої доброї сумління, – спасає тепер і нас воскресненням Ісуса Христа» (1 Петр. 3:21).

Водне хрещення – це обіцянка Божої доброї сумління. Але чи може маленька дитина дати серйозну

обіцянку? Якщо ваш п'ятирічний синочок скаже, що йому подобається чотирилітня дівчинка і він планує з нею одружитися, коли виросте, чи сприймете ви його слова серйозно?

І чому в армії присягу складають лише повнолітні?

Однак багато віруючих сьогодні «настільки просунуті», що думають, ніби дитина може дати найголовнішу обіцянку свого життя у немовлячому віці!

Друга причина. Головна теорія церков, що дотримуються дитячого хрещення, – це так звана теологія заповіту. Мовляв, водне хрещення символізує знак заповіту з Богом, який у Старому Заповіті виконувало обрізання. Але хтось справедливо зазначив, що Іван Хреститель хрестив у воді дорослих людей, хоча більшість із них були обрізані в дитинстві.

Третя причина. Апологети дитячого хрещення посилаються на 16-й розділ Дій апостолів, де Павло, мовляв, хрестив дітей. У 15-му вірші читаємо: «А коли охристілась вона (Лідія) й її дім, то благала нас, кажучи: «Якщо ви признали, що вірна я Господеві, то прийдіть до господи моєї й живіть». 33-й вірш описує історію сторожа в'язниці: «І сторож забрав їх того ж часу вночі, їхні рани обмив, – і охристівся негайно він сам та його всі домашні».

Захисники теорії paedobaptism кажуть, що під словом «домашні» мова йде про всіх, включаючи маленьких дітей. Але якщо уважно читати на ці вірші, то стає зрозуміло, що тут нема найменшого натяку на те, що водне хрещення було надане маленьким дітям. Якщо тюремному сторожеві чи Лідії на той момент було 40-45 років, то їх дітям було б вже по 20-25 років! Тому будувати доктрини на таких віршах щонайменше нелогічно!

Четверта причина. Іван Хреститель хрестив лише повнолітніх. Нема жодного місця в Писанні, яке підтвердило б, що Іван хрестив дітей.

П'ята причина. Усі учні Ісуса Христа були хрещені у зрілому віці і

самі практикували хрещення лише для дорослих!

Шоста причина. Перша Церква практикувала тільки credobaptism – хрещення по вірі. Хрещення дітей почали практикувати лише в третьому столітті! У знаменитому вченні Дідахе, написаному в другому столітті, правила для тих, що приймають водне хрещення, обов'язково передбачали перед хрещенням піст, що абсолютно виключає хрещення немовлят.

Сьома причина. В Євангелію написано: «Хто вірує й охреститься, – буде спасений, а хто не вірує – засуджений буде» (Мр. 16:16). Тут чітко видно, що перед хрещенням спершу треба покаятися, увірувати, а лише потім приймати водне хрещення.

Восьма причина. – найважливіша. Сам Ісус Христос прийняв хрещення, коли йому було 30 років! З цим аргументом важко посперечатися. Якщо Ісус прийняв хрещення у зрілому віці, то для нас це яскравий приклад того, що й ми повинні робити так само.

Дефект людської душі

Велике лихо сталося з усіма людьми, коли Адам згрішив. У світ прийшло щось таке, чого раніше не було, щось дуже потужне, нищівне і смертельне.

Біблія ясно показує, хто ми і які ми до і після навернення до Христа. «...Усі під гріхом» (Рим. 3:9). «Я тілесний, проданий під гріх» (Рим. 7:14). «Бо коли були ви рабами гріха...» (Рим. 6:20).

Іншими словами, перш ніж сила Божої благодаті через Христа входить в життя людини, котра кається перед Ним, людина не просто була спокушена гріхом – вона жила в

царстві гріха і перебувала під владою гріха, була рабом гріха. Гріх був її паном, і він керував тим, що вона робила. «Гріх панував...» (Рим. 5:21).

Мало того, що гріх глибший, ніж погані вчинки, він ще й глибший, ніж погані бажання. «Але гріх, узявши привід від заповіді, зробив у мені всяку пожадливість» (Рим. 7:8).

Пожадливість (жадібність, вигода) – неправильне бажання. І гріх «породжує пожадливість». Таким чином, гріх – це щось глибше, ніж просто бажання. Він породжує гріховні бажання (Рим. 6:12).

Що зробив Бог

Апостол Павло пише про себе: «Нещасна я людина!» (Рим. 7:24). Ось повна характеристика того, які ми без Христа.

Не будьмо наївними. Не залишаймося в невіданні про суть нашої природи. Як ми зможемо поклонитися Відкупителю, якщо не будемо знати, що Він зробив для нас.

«Він (Христос) з'явився один раз на схилку віків, щоб власною жертвою знищити гріх» (Євр. 9:26). І коли

Він помер, усі, хто належить Йому, померли разом з Ним і – возз'єдналися з Ним. «Бо коли ми з'єдналися подобою смерті Його, то з'єднаємось і подобою воскресення» (Рим. 6:5).

Це те, що відбувається через віру в Христа і виражається в водному хрещенні. «... Наш давній чоловік розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріховне» (Рим. 6:6).

Життя в Божій перемозі

«Так само ж і ви вважаєте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі Ісусі, Господі нашім» (Рим. 6:11). В Ісусі Христі!

«Бо хай гріх не панує над вами – ви бо... під благодаттю» (Рим. 6:14). Колись «під гріхом» як під царем. А тепер «під благодаттю» як царем

– «щоб як гріх панував... так само й благодать запанувала» (Рим. 5:21).

«А тепер, звільнившись від гріха й ставши рабами Богів, маєте плід ваш на освячення» (Рим. 6:22).

Сам Бог звільнив нас від влади гріха. І Він тепер панує над нами. «... Коли духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити» (Рим. 8:13). Ми безсилі самі по собі. Але Бог руйнує всякий гріх.

Поклоняймося Йому. Не дозволяймо переможеному ворогові панувати у нашому тілі. «Але кожного дня заохочуйте один одного... щоб запеклим не став котрий з вас через підступ гріха» (Євр. 3:13).

Бог здобув велику перемогу над великим ворогом. Живімо в цій перемозі!

Церква «Христа Спасителя»

Щонеділі о 10-й – загальне зібрання
Щопонеділка о 19-й – молитва за зцілення
Щоп'ятниці о 19-й – вивчення Біблії
Щосуботи о 17-й – молодіжне зібрання

м. Сколе, вул. Стрийська, 28-а

ЩОНЕДІЛІ о 17.30

Церква християн віри євангельської, м. Прага

ul. Modřanská 118, Praha 4 - Braník, 14700

<http://fb.com/chvep/>

Тел.: +420776509727, +420773456214

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruuy.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР – 18.30.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1

(на Майзлях).

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ –

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

вул. ГАЛИЦЬКА, 203

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.30 – «Жива надія»

ЩОСУБОТИ

о 20.30 – «Віра. Надія. Любов»

ЩОНЕДІЛІ

о 19.40 – «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 – «Вірую»

о 20.35 – «Людина і вічність»

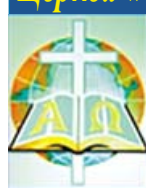
о 22.45 – «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» –

передача для дітей «Стежинка»

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00

(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00

(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:

№ 678-292-970

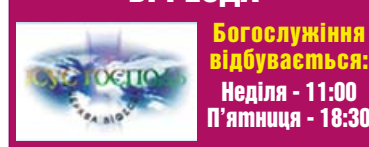
<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння

відбувається:

Неділя - 11:00

П'ятниця - 18:30

За адресою:

м. Львів, вул. В. Великого, 4

Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БОГОРОДЧАН, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ – 10 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфанія», вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать», вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.)
НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПІ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 17 год.;
ЗАРІЧЧЯ, вул. Мазепи, 24; НЕДІЛЯ, – 10, 17 год., СЕРЕДА – 19 год.

Львівська область:

ЛьВІВ, вул. Папарівка, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ – 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА – 19.30;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15 (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 10.00;
ЧЕРВОНІГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
БІРКА, вул. Шкільна, 5; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
М. САРНИ, вул. СМОЛІЧА, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, вул. КОВЕЛЬСЬКА, 104-А; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, вул. ПАРХОМЕНКА, 3; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА – 19 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (румунською мовою); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садиба); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. Б. Ступки, 21; НЕДІЛЯ – 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ, Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ, вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; КОЗОВА, вул. Шкільна, 13;
ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; ЧОРТКІВ, вул. Незалежності, 7б;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська; с. СТРУСІВ, вул. Миру, 26;
ПІДВОЛИЧИСЬК, вул. Гончара, 2; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Волинська область:

ЛЮБОМЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ – 11 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

ПОЛЬЩА

ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький»)
(Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;
ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ – 13.30, ЧЕТВЕР – 19 год; тел. +39 (329)735-26-92.

ВІРУЮ

№ 3(230)
березень 2018 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruuy.at.ua>

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.